

Preken

Uitgave van de Opstandings- en Detakerk

Zondag 15 juli Ds H. Siebert

Na deze overweging hebben we Gezang 427: 1, 2, 4, 6, 7 & 8 gezongen.

Gemeente van Christus Jezus,

Niets mochten ze meenemen voor onderweg. Geen brood, geen reistas, geen geld. De twaalf worden door Jezus bijeen geroepen, om door hem uitgezonden te worden. Alleen een stok in de hand. En sandalen aan de voeten, die mochten ze wel dragen. Geen extra kleren. Geen twee onderhemden.

Probeer u zich de enorme naaktheid van deze mensen eens in te denken.

Niets nemen zij mee. Geen warme jas, geen proviand, geen reistas, geen geld. Geen mobile telefoon, geen creditcard. Geen reisverzekering

Geen extra kleren, geen *twee onderhemden* staat er letterlijk

Geen beschermklaagje waar je je in kunt terugtrekken, wanneer de boosheid van mensen op je af komt. Geen extra omkleedsel waarmee je je nog enigszins kunt verdedigen wanneer alle pijlen op jou gericht zijn.

Maar ook, geen dubbele bodem in het verhaal. Geen *eigenlijke* bedoeling, verpakt in een ander jasje.

Naakt worden ze erop uitgestuurd. Met niets.

Niets dan; jezelf.

Als ik me de onbeschermdheid, de puurheid, de naaktheid van deze Jezus' volgelingen indenk, dan ervaar ik allereerst afstand. Wanneer ik me die twee-aan-twee uitgezonden voor ogen haal, voel ik niet direct verbondenheid.

Hoe kún je dat? Je er zo opuit laten sturen? Hoe lukt het, om zo op pad te gaan?

Een kinderlied van Hanna Lam komt me in de gedachten; 'zomaar te gaan met een stok in je hand, zonder te weten, wat je zult eten, zomaar te gaan met een stok in je hand, eindeloos ver is't beloofde land.'

Durven wij het aan om 'zomaar te gaan, met een stok in de hand'? Met Gods Woord als bewijs?

Een volk in gevangenschap, in onderdrukking, in onvrijheid; ja, dat volk gaat. Haastig eten ze, met een stok in de hand. Hals over kop vertrekken zonder *iets* mee te kunnen nemen.

Zoals het volk Israël uit Egypte wegtrok.

Zoals een vluchteling zijn land verlaat. In de bange hoop op een betere toekomst.

Omstandigheden die zó verschillen van onze werkelijkheid, hier, in Nederland, anno 2012.

De discipelen gaan. Twee aan twee.

In de Marcustekst spreken ze geen woord. Niet van bevestiging, noch van aarzeling, geen tegenspreken. Ze gaan.

Op pad gestuurd, gedreven door die Ene man, Jezus. Tot Hem aangetrokken worden ze van hem vandaan gezonden.

Met niets dan zichzelf.

Zichzelf nemen ze mee, ja, en er is toch nog *iets* meer dat ze bij zich dragen.

Elkaar nemen ze mee. Twee aan twee gaan ze.

'Het is niet goed dat de mens alleen is', klonk het bij het scheppingsverhaal. Een mens heeft een tegenover nodig.

'Wanneer de één valt, richt de ander hem weer op' zegt Spreuken.

Twee mensen kunnen zich warmen aan elkaar.

Iemand die jou met kritische vragen, scherp bij de les houdt. Een maatje is niet alleen voor de gezelligheid, maar behoed je ook voor afdwalen in de krochten van je eigen waanideeën. Met twee ben je meer dan één.

Expliciet krijgen de uitgezondenen ook mee; 'macht over onreine geesten'.

De macht, de kracht, de gave om mensen te bevrijden van 'onreine geesten'. Ze drijven vele demonen uit, vertelt het reisverslag.

Mensen los maken van wat hen gevangen houdt. Van dat wat je klein maakt, wat je naar beneden trekt. De discipelen ontvangen de gave om jou te bevrijden van alles wat je afhoudt om 'mens te worden in Gods ogen'.

Ze verkondigen de goede boodschap. Dat is allereerst macht over onreine geesten. Goede boodschap vertellen. Bevrijding is u aangezegd. Genade zij u van God de vader en van Christus Jezus.

Omkeer mag dat brengen. Dat je je omkeert en langs andere wegen je levensweg vervolgt.

Expliciet ook nemen ze mee een stok en sandalen. Attributen die noodzakelijk zijn om op ongeplaveide wegen vooruit te komen. Hulpmiddelen die nodig zijn bij het ploegen op de rotsen. We gaan op reis en we nemen mee... Ja, staande te blijven onderweg, daarvoor neem je dus een stok mee en afdoende schoeisel. Dat is een noodzakelijke voorbereiding die ervan getuigt dat het geen onbezonnen actie is.

Ze gaan op reis en ze nemen mee... Een eindeloze dosis vertrouwen.

Hoewel niet met zoveel woorden door Marcus gezegd, is dát wel, waar ze het mee moeten doen.

Vertrouwen. Vertrouwen haast zónder grenzen. Om, zómaar te gaan.

Vertrouwen kun je niet vastgrijpen, 'kijk, hier heb ik het in handen'!

Vertrouwen kun je niet afdwingen; 'vertrouw er nu maar gewoon op dat het goed komt'.

Vertrouwen, dat is een relatie; dat is een jij en een ik, een ik en een jij.

Ik heb vertrouwen in jou, geef jij jouw vertrouwen aan mij.

Jij verlaat je op mij, ik ben betrouwbaar voor jou.

Ik vertrouw mij aan jou toe, ontvang mij met genegenheid.

Vertrouwen is geen statisch woord, maar kent een grote dynamiek. Soms is het vertrouwen rotsvast en huizenhoog. En er hoeft maar *dit* te gebeuren of de bodem wordt er onderuit geslagen. Voel je je volkomen alleen staan. Heer, tot wie zullen wij gaan?

De dominee-dichter Paul Gerhardt schreef in de 17de eeuw de tekst voor het lied dat we zodadelijk gaan zingen.

Wel kan Gods hulp vertragen,
en 't schijnt soms in de nacht,
alsof geen licht zal dagen,
alsof geen troost u wacht,
als u de angst doet beven
dat God u niet meer kent,
dat Hij zich van uw leven
voorgoed heeft afgewend. (Gez. 427: 6)

Dát gevoel dat er geen God is,
Dat Hij zich voorgoed heeft afgewend.
Dat rechtvaardigheid niet bestaat, dat er geen barmhartigheid aanwezig is.
Omdat dát waar je aan gehecht bent, je bruut ontnomen wordt.
Omdat je wacht op bevrijding van onreine geesten, maar geen licht ontwaart.

Paul Gerhardt schreef zijn liederen vanuit een groot vertrouwen in God. Een ons té machtig en massief vertrouwen, soms. "Kunnen we dit nog wel zingen"; vraag je je dan af.

Paul Gerhardt kende de klappen van het leven, kende van zeer nabij het verdriet van verlies en dood. Wist van de ongenadige hardheid en meedogenloosheid van het bestaan.

Verdriet en vreugde horen bij het leven, en dat dan zó ter sprake brengen, dat God erbij betrokken raakt.

Maar blijft gij met vertrouwen
naar God zien in de nacht;
dan doet Hij u aanschouwen
wat gij het minst verwacht.
Eens zal Hij u bevrijden
ook van de zwaarste last,
houd moedig bij het strijden
aan zijn beloften vast. (Gez. 427:7)

Ze zijn gegaan, de discipelen. Twee aan twee.
Ze hebben elkaar aangekeken, de één de ander. Ze hebben twijfel in elkaars ogen gezien. De aarzeling.
En ze hebben gezegd; ja, we gaan. Samen gaan we.
Zonder te weten waarheen.
Zonder te weten hoelang de tocht duren zal.
Zonder te weten of de missie succesvol zal zijn.

Met enkel het vertrouwen dat het goed zal komen. Ooit.

Amen.